

И доде ѝ да скоче и назад да се повърне.

Ала тъмна нощ преграждаше пътя ѝ назад; незнайност се меркаше напред. И тя безсилна да стори онова, което желае — ронеше сълзи мълчишком.

Мечкарът сжгледа сълзите, но с думи не я запита“.

Постигнатия блян става действителност, а душата желае още нещо. Царството на мечкаря добива делнична премена и на Калина ритва сърдце.

А когато се разбият лжжливо постигнати мечти — в душата заговаря миналото. Това става с Хайнриха в „Потъналата камбана“ на Хаутмана. Това става и с Калина. Израстналата под сянката на топли поверия Калина, закърмена с оная топла обич и традиции по родна къща, след единнайсет годишно скитание по незнайни крайнини — Калина си спомня за милите вечери пред празник в майчин дом, за мъждеющето кандило, запалено пред иконостаса, за пометени дворове, за моминска градина, с рано цъвналите цветя, за ония мечтателни часове, когато се възкачва свят ден, за топлиите грижи на милостива майка, за тъжните песни на Косйова кавал; и когато далеч, покрай морски брегове, една вечер тя чува църковна камбана — тя махва ръка и потегля към роден край.

Майчиното сърце не забравя първа рожба. Тя избягва с Гайча — и почва трагизма.

Завръщане у бащин дом, обрасал в бурени и пициджалки, страхът на съседни от нови напасти извикват буря в душата на Калина.

Тук сж дадени сцени при срещата на Калина с Кося, изнесено е трагедията в живота на овчаря, който всичко прощава на Калина сама Гайча — роден син от мечкарря да бъде пропъден.

И пред читателя израстват като колоси фигурите на Калина и Кося овчаря.

Верно, с дълбоко проникновение е изнесена борбата в душата на Калина, когато тя срещнала се с Кося разбира колко величаво нещо има в трайната и топла любов на Кося и през силата на трайната обич — забравя мечкаря, готова да се отдаде на онова, което някога е подценила и което сега ѝ се показва с своите широки и топли предели. Не с по малко вещина е изнесена и борбата на овчаря, който за любовта си към Калина, всичко ѝ прощава, забравя, ала не може да се примири с това: да остане Гайчо в дома му и всеки час да му напомня за мечкаря.

Повеста завършва с трагичен край. Калина и Косю не се разбират. Той отива в балкана със стадото си, за да заду-